

Ζακύνθιοι κατέλαβον. Αίτιος τῶν δεινῶν ἦτο ἱερεὺς τις ἀσύνετος, ὅστις παρώτρυνε τοὺς χωρικοὺς τὸ πρῶτον νὰ πυροβολήσωσι τοὺς Ἀγγλους, οἵτινες ἐφύλαττον νὰ προστατεύωσι τὴν οὐδετερότητα καὶ ἐμποδίσωσι τοὺς ἐνόπλους χωρικοὺς νὰ πυροβολήσωσιν ἐναντίον τοῦ ὀθωμανικοῦ πλοίου εἰς τὴν παραλίαν ῥιφθέντος κακῶς ἔχοντος.

Προκηρυχθέντος τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, πολλὰ ὑπέφερεν ἡ Ζάκυνθος καὶ τέσσαρες ὑπέστησαν τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μώλου, νῦν τοῦ Γεωργίου. Τὰ πτώματα τῶν δυστυχῶν τούτων, πισσωθέντα ἐκλείσθησαν εἰς σιδηρὰ κλωβία καὶ ἐκρεμάσθησαν τῶν τριῶν ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ ἁγίου Ἡλίου, ἀλλὰ τὸ πτώμα τοῦ Κλαδιανοῦ ἐκρεμάσθη ἀπέναντι τῆς ἐν τῷ χωρίῳ του Χιολίτη οἰκίας του. Οἱ κύριοι ὅμως ἐνόχοι ἐσώθησαν ἀποδράσαντες εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους.

Εἰς τὸ φρουρίον ἐφυλακίσθησαν πολλοὶ τῶν μεταρρυθμιστῶν, τῶν προσφύγων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἐταίρων τῆς φιλικῆς ἐταιρίας. Σύν οἷς καὶ ὁ Ταγιαπιέρας. Οἱ φυλακισθέντες ἦσαν ἐνθουσιῶντες ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος, διό, ἵνα μάθωσιν εἰς τὴν φυλακὴν τὰς νίκας ἢ τὰς ἥττας τῶν ἀγωνιζομένων, οἱ φιλικοὶ, οἱ μὴ φυλακισθέντες, ἐμηχανεύθησαν νὰ φέρωσιν ἐκάστοτε φαγητὰ ἵνα τρώωσι παρὰ τῷ φρουρίῳ, καὶ ψάλλοντες νὰ ἱστορῶσι τὰ τοῦ Ἀγῶνος. Οἱ φυλακισθέντες οὕτως ἦσαν ἐνήμεροι. Οἱ ἐν τῇ φυλακῇ ἐπίσης ἐτραγώδουν, ὅτε μὲν πρὸς ἀπάντησιν ὅτε δὲ πρὸς ἐρώτησιν. Οἱ δὲ ἀγγλικοὶ φρουροὶ, ἀγνοοῦντες τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ὑπωπτεύοντο. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἐλθὼν ὁ διαβόητος Μαίτλανδ διέταξε νὰ παύσῃ ἡ τρομοκρατία καὶ ἐλευθέρωσιν τινὰς τῶν φυλακισθέντων. Ὁ Ταγιαπιέρας ὅμως ἔμεινεν εἰς τὴν φυλακὴν ἐπὶ ἑξ μῆνας.

Ὅταν οἱ ἐν Ζακύνθῳ φιλικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ συστήσωσι νοσοκομεῖον εἰς Ναύπλιον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας ἀγωνιζομένους, ὁ Ταγιαπιέρας, ὡς μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, προσέφερε πολλὰ ἱατρικὰ καὶ διάφορα ἐπιπλα. Ἐνεκα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, τὸ σχέδιον τοῦτο ἐναυάγησε, διό, τὰ συναχθέντα διένεμον εἰς τὰ διάφορα στρατόπεδα καὶ ἰδίως εἰς τὸ τοῦ Μεσολογγίου.

Περὶ τὸ 1827 μετέβη ὁ Ταγιαπιέρας εἰς Ναύπλιον ὡς ἱατρός τῆς ῥωσικῆς Πρεσβείας, ἐνθα ἐγένετο φίλτατος τῷ ἀειμνήστῳ Κυβερνήτῃ. Ἰδὼν ὅμως ὁ Ταγιαπιέρας τὴν ὁσημέραι αὐξανομένην μισαρὰν κατὰ τοῦ Κυβερνήτου ἀντιπολίτευσιν, ἐπανῆλθεν εἰς Ζάκυνθον, ἀφ' οὗ προειδοποίησε τῷ Κυβερνήτῃ τὴν δολοφονίαν.

* *

Ἐν Ζακύνθῳ ἦτο ὁ Ταγιαπιέρας ὁ δημοφελέστερος τῶν ἱατρῶν. Ἡ γνώμη του εἶχε κύρος. Οἱ συνάδελφοί του ὅλοι τὸν ἐσέβοντο. Θαυμαστὴ ἦτο ἡ διάγνωσις εἰς αὐτόν. Ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς ὅχι μόνον δὲν ἐπληρώνετο, ἀλλ' ἔθετεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον χρήματα. Ἀπὸ τοὺς εὐπόρους ὅμως ἤθελε ἀδρὰν πληρωμὴν. Μάλιστα ἵνα ὑπάγῃ ποτε εἰς σύζυγον εὐπόρου εὐπατρίδου Ζακυνθίου ἠθέλησε 500 τάλληρα, ἀπερ ἅμα ἔλαβε διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ιδιόρρυθμος καὶ τολμηρὸς εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην του. Διεκρίνετο σύναμα διὰ τὴν ἀπαράμιλλον εὐγλωττίαν καὶ τὸ σπάνιον μνημονικὸν του.

Ἀναστήματος ἦτο μεσαίου καὶ τυφλὸς τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ. Τὰ φορέματα αὐτοῦ ἦσαν πάντοτε κομψὰ καθότι, ἦτο φιλόκαλος καὶ φιλόκοσμος. Ἦτο σπάταλος καὶ εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του, μέθυσος.

Ἦτο μέλος διαφόρων Ἀκαδημιῶν καὶ φίλος πλείστων λογίων. Οἱ ἀδελφοὶ Σοῦτσοι ὑπέβαλλον πολλάκις τὰ ἔργα των. Μετὰ τοῦ ποιητοῦ Βηλαρᾶ εἶχε συνδέσῃ ἄκραν φιλίαν. Συντρώγων ποτέ, ὁ Ταγιαπιέρας μετὰ τοῦ Βηλαρᾶ ὁ πρῶτος εἶχεν ἡτοιμάσῃ καὶ τηγαρίταις, ἃς ἰδὼν ὁ εὐφύεστατος ποιητὴς ἐποίησε τὸ γνωστὸν ποιημάτιον *Ἡ τηγαρίταις τοῦ Ταγιαπιέρας*.

Περὶ ἐλευθεροτυπίας ἐδημοσίευσεν ὁ Ταγιαπιέρας ὥραϊα ἄρθρα. Συνέγραψεν εἰσέτι τρία ἀξιόλογα ἔργα ἰταλιστί. *Ἐγκώμιον τοῦ Ὁσίου καὶ τῆς Ἀλεποῦ. Ἡ Κυρὰ Φροσύνη, καὶ Αἱ δώδεκα παρθέναι τοῦ ὄρους Κυλλήνης*, ἀπερ δυστυχῶς ἔμεινα ἀνέκδοτα καὶ σώζονται παρὰ τῷ συγγενῇ αὐτοῦ Δ. Ξερονιανοπούλῳ Σκοπιώτῃ. Μόνον ἀπόσπασμα τῆς *Κυρᾶς Φροσύνης*, μεταφρασθὲν ἐλληνιστί ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ζακυνθίαν ἐφημερίδα *Ῥήγας*.

Ὁ αἰοίδιμος Δραγούμης, φίλος τοῦ Ταγιαπιέρας, εἶχε ζητήσῃ τὰ ἔργα ταῦτα, ἵνα ἐν μεταφράσει δημοσιεύσῃ ἐν τῇ *Παρδῶρᾳ*, ἀλλὰ ἐνεκα ἀμελείας δὲν ἐστάλησαν.

Ἀπεβίωσε δ' ὁ Ταγιαπιέρας ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1842, καταλείπων μνήμην ἱερὰν καὶ βαθυσέβαστον καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον κενὸν δυσπλήρωτον.

Ἡ οἰκογένεια Ταγιαπιέρας τώρα ἐξέλειψε καθότι οὔτε ὁ Διονύσιος οὔτε ὁ ἀδελφός του ἐνυμφεύθη. Εἶχον καὶ δύο ἀδελφάς, ἐξ ὧν ἡ μία μόνον ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ Ξερονιανοπούλου Σκοπιώτου.

Ἐκ Ζακύνθου.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΒΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ο ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

ὑπὸ

Α. Ι. ΣΟΡΔΑΙΝΑ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ ἱατρός εἰσῆλθεν εἰς τὸ δημάτιον ζητῶν συγγνώμην διὰ τὴν βραδείαν αὐτοῦ ἐμφάνισιν. Ὁ δὲ Φραγκίσκος ἔστη ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐπανέθηκε τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ γραφείου, περιφερό-

μενος δὲ μεγάλους βήμασιν εἰς τὸ δωμάτιον λίαν εὐστρόφως ἐξέβηκε τὴν ὑπόθεσιν.

«Κύριε, εἶπεν, ἰδοὺ ὁ ἐκ μητρός μου θεῖος, ὃν ἀναθέτω εἰς τὰς φροντίδας ὑμῶν. Ἔχετε ἐνώπιον ὑμῶν ἄνθρωπον μεταξὺ 45 καὶ 50 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, σκληραγωγηθέντα εἰς χειρωνακτικὸν ἐπιτήδευμα καὶ εἰς τὰς στερήσεις ἐπιπόνου βίου, γεννηθέντα δ' ἐξ ὑγιῶν γονέων ἐν οἰκογενεῖᾳ ὅλως ἀλλοτρίᾳ τῆς φρενοβλαβείας. Ἐπομένως δὲν ἔχετε νὰ παλαίσητε ἐναντίον διαδοχικοῦ πάθους. Τὸ πάθημά του εἶνε μονομανία ἐκ τῶν μᾶλλον παραδόξων τῶν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν παρατήρησιν περιελθουσῶν, διότι μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος ἐξ ἄκρας ἰλαρότητος μεταβαίνει εἰς ἄκραν ἀθυμίαν, μῖγμα ἀλλόκοτον τῆς κυρίως μονομανίας καὶ τῆς μελαγχολίας.»

«Δὲν εἶνε ἐντελῶς παράφρων;»

«Ὁχι, κύριε, δὲν παραφρονεῖ, μόνον ἐπὶ ἐνὸς θέματος παραληρεῖ. κάλλιστα ὅθεν ὑπάγεται εἰς τὴν εἰδικὴν ὑμῶν μελέτην.»

«Τίς ὁ χαρακτήρ τῆς ἀσθενείας του;»

«Φεῦ! Κύριε, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ αἰωνός μας, ἡ πλεονεξία. Ὁ ἀτυχὴς οὗτος ἀσθενὴς εἶνε θυμὰ τῆς ἐποχῆς ἡμῶν. Καίτοι ἐκ παιδικῆς του ἡλικίας ἐργασθεῖς, εἶναι πέννης, ἐν ᾧ ὁ πατήρ μου ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἐκεῖνος ὀρμηθεὶς σημείου, μοὶ ἐκληροδότησε σπουδαίαν περιουσίαν. Ὁ φίλτατός μοι θεῖος πρῶτον μὲν ἔδωκε δείγματα ζηλοτυπίας, κατόπιν δ' ἐσκέφθη ὅτι ὡς μόνος συγγενῆς μου, ἐν περιπτώσει δὲ φρενοβλαβείας κηδεμών μου, καὶ ὡς πάντες οἱ ἀδυνάτου νοδὸς εὐκόλως πιστεύουσιν ὅτι ἐπιθυμοῦσιν, ἐπέισθη ἐπὶ τέλους ὁ ἀτυχὴς ὅτι εἶμαι παράφρων, καὶ τὴν γνώμην ταύτην ἐξέφρασε πρὸς πάντας, θέλει βεβαίως ἐκφράσει καὶ πρὸς ὑμᾶς. Ἐφ' ἀμάξης καίτοι δεδεδεμένος ἔχων τὰς χεῖρας, ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς μὲ ὠδήγει εἰς τὸν οἶκόν σας.»

«Πότε πρῶτον προσεδιήθη;»

«Πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν, ὁπότε καταβάς εἰς τὴν αὐλὴν μου μὲ ἐξηγριωμένον βλέμμα εἶπε πρὸς τὸν θυρωρόν μου:—Κύριε Ἐμμανουήλ, ἔχεις μίαν κόρην. . . . Ἄφες τὴν εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ἔλθε νὰ μὲ βοηθήσῃς ἵνα δέσωμεν τὸν ἀνεψιόν μου.»

«Ἐννοεῖ καλῶς τὴν θέσιν του; γνωρίζει ὅτι πάσχει;»

«Ὁχι, κύριε, καὶ τὸ θεωρῶ καλὸν σημεῖον. Ὁφείλω νὰ προσθέσω ὅτι αἱ λειτουργίαι τοῦ στομάχου του ὑπέστησαν σπουδαίαν ἀλλοίωσιν, ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν ὄρεξιν του καὶ ὑπόκειται εἰς μακρὰς ἀγρυπνίας.»

«Τόσον τὸ καλλίτερον. Ὁ καλῶς κοιμώμενος καὶ τακτικῶς τρώγων φρενοβλαβὴς εἶνε σχεδὸν ἀθεράπευτος. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸν ἐξυπνίσω», καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ κύριος Ὡδρέ, ἔλαφρῶς ἔθιξε τοῦ ὤμου τοῦ κοιμωμένου, ὅστις ἀμέσως ἔστη ἐπὶ ποδός. Καὶ πρῶτον μὲν ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἅμα δὲ εἶδεν ὅτι εἶχε τὰς χεῖρας δεδεδεμένας, ἐνόησε τὰ κατὰ τὸν ὕπνον του διατρέξαντα καὶ σφοδρῶς γελάσας, «Καλὸς ἀστεϊσμός», εἶπεν.

«Ὁ δὲ Φραγκίσκος λαβὼν τὸν ἱατρὸν κατὰ μέρος, «Βλέπετε, τῷ εἶπεν, ἐντὸς πέντε λεπτῶν θὰ ἦναι μανιώδης.»

Ἄφετέ μοι τὴν φροντίδα, γνωρίζω πῶς νὰ τὸν μεταχειρισθῶ», καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐμειδίασε πρὸς τὸν ἀσθενῆ ὡς πρὸς παιῖδα, ὃν θέλεις τις νὰ τέρψῃ, καὶ τῷ εἶπεν: «Ἐνωρὶς ἐξύπνισας, ἀγαπητέ μοι, εἶχες εὐχάριστα ὄνειρα;»

«Ἐγώ! Δὲν ὠνειρεύθην. Γελῶ βλέπων ἐμαυτὸν ὡς φάκελλον δεδεμένον. Ἦθελέ τις εἶπῃ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ τρελλός.»

»Ἰδού», ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος.

«Λάθετε τὴν καλωσύνην, ἱατρέ, νὰ λύσητε τὰ δεσμά μου, διότι ἐν ἀνέσει ὦν θὰ ἐξηγῶ καλλίτερα.»

«Ναί, παιδίον μου, σὲ ἀπολύω, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ ἦσαι φρόνιμος.»

«Ἐλᾶτε δά, ἱατρέ, πράγματι μὲ ἐκλαμβάνετε διὰ τρελλόν;»

«Ὁχι, ἀγαπητέ μοι, ἀλλ' εἶσαι ἀσθενὴς καὶ θὰ σὲ περιποιηθῶμεν, θὰ σὲ ἱατρεύσωμεν. Ἰδού αἱ χεῖρές σου εἶναι ἐλεύθεραι, ἀλλὰ μὴ καταχρασθῇς τῆς ἐλευθερίας.»

Τί διαβ. . . . φοβεῖσθε, ἱατρέ, νὰ σᾶς κάμω; Σᾶς ἔφερα τὸν ἀνεψιόν μου.»

«Καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς διακόπτων αὐτόν, περὶ τούτου θέλομεν ὁμιλήσει ἀργότερον. Σ' εὔρον κοιμώμενον καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν τοῦτο συμβαίνει συχνάκις εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.»

«Οὐδέποτε, εἶναι αὐτὸ τὸ ἀνόητον βιβλίον. . . .

Ἄχ! ἐσκέφθη ὁ συγγραφεὺς, σοβαρὸν τὸ πάθος του! «Φρονεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ ἀνεψιός σου εἶναι τρελλός;»

«Διὰ δέσιμον, κύριε, καὶ ἀπόδειξις ἔστω ὅτι ἠναγκάσθην νὰ τῷ δέσω τὰς χεῖρας διὰ τοῦ σχοινίου τούτου.»

«Ἀλλὰ σὺ εἶχες τὰς χεῖρας δεδεδεμένας. Λησμονεῖς ὅτι μόλις σὲ ἀπέλυσας;»

«Ἐγώ! . . . Ἐκεῖνος! . . . Ἄφετέ με παρακαλῶ νὰ σᾶς ἐκθέσω τὸ πρᾶγμα ὡς ἔχει.»

«Ἡσυχάσατε, φίλε μου, μὴ ἐξάπτησαι, ἔχεις τὸ πρόσωπον πολὺ ἐρυθρὸν καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κουράζῃσαι. Περιορίσου εἰς τὸ ν' ἀπαντᾷς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Λέγεις ὅτι ὁ ἀνεψιός σου εἶναι ἀσθενής.»

«Τρελλός! Τρελλός! Τρελλός!»

«Καὶ εὐχαριστεῖσαι νὰ τὸν βλέπῃς τρελλόν;»

«Ἐγώ;»

«Ἀπάντησόν μοι εἰλικρινῶς. Οὐδόλως ἐπιθυμεῖς τὴν θεραπείαν του, δὲν εἶναι ἀλήθεια;»

«Διατί;»

«Ὅπως ἡ περιουσία του περιέβηκε εἰς χεῖράς σου; θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος. Λυπεῖσαι ὅτι μάτην ἐργάσθης ἐπὶ τόσα ἔτη καὶ σκέπτεσαι ὅτι ἦλθεν ὁ καιρὸς σου.»

Ὁ Μορλότ ἐσιώπα, εἶχε δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος, διαλογιζόμενος μήπως ἦτο κακὸν ὄνειρον, καὶ ζητῶν νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐπεισοδίου τῆς δεσμεύσεως τῶν χειρῶν, τῆς ἐξετάσεως ἣν ὑφίστατο καὶ τῶν

ἐρωτήσεων τοῦ ἀγνώστου τούτου, ὅστις τόσον εὐκρινῶς διεγίνωσκε τὰ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς καρδίας του ἀπόκρυφα.

Ἄκουε ἴσως φωνάς, ἠρώτησεν ὁ Ὠβρέ.

Ὁ ἀτυχὴς θεῖος ἠσθάνθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἀνορθουμένας, ἐνθυμηθεὶς τὴν ἀκαταπαύστως εἰς τὰ ὦτά του ἠχοῦσαν ἐκείνην φωνὴν καὶ ὅλως μηχανικῶς ἀπήντησεν, «Ἐνίστε».

«Ἄ! εἶναι παράφρων!»

«Βεβαίως ὄχι, δὲν πάσχω. Ἀφετέ με νὰ ἐξέλθω, ἄλλως πράγματι θὰ παραφρονήσω. Ἐρωτήσατε τοὺς φίλους μου, ὅλοι θὰ σᾶς εἰπῶσιν ὅτι σωφρονῶ, λάβετε τὸν σφυγμὸν μου, θέλετε ἴδει ὅτι δὲν ἔχω πυρετόν.»

«Ὁ ταλαίπωρος θεῖος! Ἀγνοεῖ ὅτι ἡ μανία εἶναι παραλήρησις ἄνευ πυρετοῦ.»

«Κύριε, προσέθηκεν ὁ ἱατρός, ἂν ἡδυνάμεθα νὰ μεταδώσωμεν τὸν πυρετὸν εἰς τοὺς πάσχοντας, πάντες θὰ ἐθεραπεύοντο.»

Ὁ κύριος Μορλότ ἐρρίφθη ἐπὶ δίφρου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀνεψιὸς ἐξηκολούθει περιφερόμενος εἰς τὸ δωματίον τοῦ ἱατροῦ.

«Κύριε, ἀνέλαθεν ὁ Φραγκίσκος, τὸ ἀτύχημα, εἰς ὃ ὑπέπεσεν ὁ θεῖός μου μὲ θλίβει ὑπερμέτρως, ἀλλ' ἡ ιδέα ὅτι δύναμαι νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ εἰς ἄνδρα ὡς ὑμᾶς μὲ παρηγορεῖ οὐκ ὀλίγον. Ἀέγων τὸ θαυμάσιον ὑμῶν πόνημα «Κριτικὴν Μονομανίαν» καὶ εὐρίσκω ὅτι, μετὰ τὸ περὶ παραφροσύνης σύγγραμμα τοῦ δεινοῦ Ἑσκυρόλου, εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον ἐν τῷ εἶδει του ἔργου. Πρὸ τινων ἡμερῶν προεγευμάτισα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ φρενοκομείου τῆς Σαλπετρίερ μετὰ τῶν οἰκοτρόφων, διότι μετὰξὺ αὐτῶν εἶναι φίλος μου τις συμμαθητῆς, ὃν πιθανὸν νὰ γνωρίζητε, ὁ κύριος Ραβέν.»

«Ἦκουσα περὶ αὐτοῦ ὡς νέου ἱατροῦ πολλὰ ὑποσχόμενου.»

«Πάντες οὗτοι οἱ κύριοι μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι, ἂν ἡ θεραπεία τοῦ θεῖου μου ᾗτο ἐφικτή, θὰ κατορθοῦτο βεβαίως ὑφ' ὑμῶν. Κἀλλιστα ἄλλως γνωρίζω ὅτι ὅλως πατρικῶς φέρεσθε πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν ὑμῶν ἀσθενεῖς καὶ δὲν θὰ σᾶς προσβάλλω συσταίνων ὑμῖν τὸν κύριον Μορλότ. Ὅσον διὰ τὴν δαπάνην ἀφίνομαι ὅλως εἰς χεῖρας ὑμῶν», καὶ ἐλκύσας ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του χιλιόφραγκον γραμματίον, ὅπερ εὐτραπέλως ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, «θὰ λάβω τὴν τιμὴν, προσέθηκε, νὰ ἔλθω ἐνταῦθα κατὰ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα. Κατὰ ποῖαν ὥραν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν;»

«Ἐκ μεσημβρίας μέχρι τῆς 2 μ. μ., ἐγὼ δὲ εἶμαι πάντοτε οἴκοι. Χαίρετε Κύριε.»

«Κρατήσατέ των, ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Μορλότ, μὴ τὸν ἀφήσητε ν' ἀπέλθῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ τρελλὸς καὶ θέλω σᾶς ἐκθέσῃ τὴν μανίαν του.»

«Ἦσυχάσατε, Θεῖέ μου», εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ἀποσυρόμενος. «Σᾶς ἀφίνω εἰς χεῖρας τοῦ κ. Ὠβρέ, ὅστις ἄριστα θέλει σᾶς ἐπιμεληθῇ.»

Ὁ Μορλότ ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἀλλ' ὁ ἱατρός τὸν ἀπέτρεψε.

«Ὅποια σύμπτωσις! ἐφώναζεν ὁ ἀτυχὴς Θεῖος, εἶναι δυνατόν! νὰ μὴ εἴπῃ οὐδεμίαν ἀνοησίαν! Ἄν ᾗτο τρόπος μόνον πρὸς στιγμὴν νὰ παραλαλήσῃ ἡθέλετε εὐκόλως πεισθῇ ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ τρελλός.»

Ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἤδη ἀνὰ χεῖρας τὴν λαβὴν τῆς θύρας, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἐξ οὗ ἀνεχώρησε τόπον ὡς ἂν εἶχε λησμονήσῃ τι καὶ στάς ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ. «Δὲν εἶναι, εἶπε, μόνον τὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ Θεῖου μου αἷτιον, Κύριε, ὅπερ μὲ φέρεי ἐνταῦθα.»

Ἄ! α! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Μορλότ, ὅστις εἶδεν ἀνατέλλουσιν ἀκτῖνα ἐλπίδος.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησεν. «Ἐχετε μίαν κόρην.»

Ἐπὶ τέλους! Ἀνέκραξεν ὁ ταλαίπωρος Θεῖος. Εἰσθε μάρτυς ὅτι εἶπεν ὅτι «ἔχετε μίαν κόρην».

Ὁ ἱατρός ἀπήντησε τῷ Φραγκίσκῳ. «Μάλιστα, Κύριε, ἐξηγήθητε.»

«Ἐχετε μίαν κόρην ὀνόματι Κλάραν Ὠβρέ.»

«Ἰδού! Ἰδού! δὲν σᾶς τὸ εἶπα!»

Μάλιστα, Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός.

«Πρὸ τριῶν μηνῶν ᾗτο μετὰ τῆς Μητρός της εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Ἑμης.»

Εὐγε! εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μορλότ.

Μάλιστα, Κύριε, ἀπήντησεν ὁ κ. Ὠβρέ.

Ὁ κ. Μορλότ δραμὼν τότε πρὸς τὸν ἱατρόν, «Δὲν εἰσθε βεβαίως ὑμεῖς ὁ ἱατρός, τῷ λέγει, εἰσθε οἰκότροφός της». Ἀγαπητέ μοι, λέγει ὁ ἱατρός πρὸς τὸν Θεῖον, ἂν μὴ σωφρονῇς, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ σοὶ διορίσωμεν ψυχρολουσίαν.

Ὁ Μορλότ ὀπισθοχώρησε τετρομασμένος. Ὁ δὲ ἀνεψιὸς του ἐξηκολούθησε.

«Κύριε, ἀγαπῶ τὴν κόρην σας, ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ αἶσθημά μου, καὶ ἐκτὸς ἂν ἥλλαξε γνώμην ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρά της.»

Ἐχω λοιπὸν τὴν τιμὴν ν' ἀποτείνωμαι πρὸς τὸν κ. Φραγκίσκον Ὡμᾶ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

«Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά μου, Κύριε, καὶ ὠφείλον ἐξ ἀρχῆς νὰ σᾶς τὸ εἶχον δώσῃ.»

«Ἐπιτρέψατέ μοι, Κύριε, νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι πολὺν καιρὸν σᾶς περιεμείναμεν.»

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Μορλότ τρίβων μανιωδῶς τὰς χεῖράς του εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἱατροῦ. Τί ἔχεις, φίλε μου, ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τῆς γλυκείας καὶ πατρικῆς αὐτοῦ φωνῆς.

«Τίποτε, τίποτε, τρίβω τὰς χεῖράς μου.»

«Καὶ διατί;»

«Διότι ἔχω τι τὸ ὁποῖον μὲ ἐνοχλεῖ.»

«Δεῖξόν μοι, διότι δὲν βλέπω τίποτε.»

«Δὲν βλέπετε; ἰδού! ἰδού! μετὰξὺ τῶν δακτύλων μου, ἐγὼ τὸ διακρίνω πολὺ καλά.»

«Τί βλέπεις;»

«Τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνεψιῦ μου. Λάβετε τὴν, ἰατρέ, εἶμαι ἄνθρωπος τίμιος καὶ οὐδὲν ἀλλότριον ποθῶ.»

Ἐν ᾧ ὁ ἰατρός μετὰ προσοχῆς ἤκουε τὰ πρῶτα τοῦ κυρίου Μορλότ παραληρήματα, παράδοξον ὑφίστατο ὁ Φραγκίσκος ἀλλοίωσιν. Ὡχρία, εἶχε ῥέγος καὶ οἱ ὀδόντες του ἔτριζον βιαίως. Ὁ κύριος Ὡθρὲ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ τί ἤσθάνετο.

«Τίποτε, ἀπήντησεν, ἔρχεται, τὴν ἀκούω, εἶναι ἡ χαρὰ . . . ἀλλ' εἶμαι καταβεβλημένος. Ἡ εὐτυχία ὡς χιὼν ἐπιπίπτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ὁ χειμὼν θὰ ᾔναι δριμύς πρὸς τοὺς ἐρωμένους. Ἰατρέ! Ἐξετάσατε τί ἔχω ἐν τῇ κεφαλῇ.»

Τότε ὁ κύριος Μορλότ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν μεγαλοφώνως λέγων, «Ἀρκεῖ μὴ παραλαλῆς πλέον. Δὲν θέλω νὰ ἦσαι τρελλός. Ὁ κόσμος ἤθελεν εἶπει ὅτι ἐγὼ σὲ ἔκλεψα τὸ λογικόν. Εἶμαι τίμιος, Ἰατρέ, ἐξετάσατε τὰς χειράς μου, ἐρευνήσατε τὰ θυλάκιά μου, πέμψατε ἄνθρωπον εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἰς τὴν ὁδὸν Σιαρὸν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀνοίξατε ὅλα τὰ συρτάρια καὶ θέλετε ἶδει ὅτι οὐδὲν ἀλλότριον ἔχω.»

Ὁ ἰατρός εὐρίσκετο λίαν περιπεπλεγμένους μεταξὺ τῶν δύο ἀσθενῶν, ὅτε μία θύρα ἠνεῳχθη καὶ ἡ Κλάρα εἰσῆλθεν ἵνα ἀναγγεῖλῃ πρὸς τὸν πατέρα της ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἑτοιμον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Καὶ πῶς, φίλε μου, εἶπεν, ὁ κ. Ω. νὰ μὴν ἐπέλθῃ τοιαύτη οἰκονομικὴ κρίσις εἰς τὸ ἐμπόριον ἀφοῦ ὅλα τὰ τέκνα τῶν γονέων πηγαίνουν εἰς τὰ σχολεῖα, ὁ δὲ κόσμος ὅλος ἀναγινώσκει Περιοδικὰ Συγγράμματα; (!!!)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΑ ΓΙΑΛΙΑ ΤΗΣ . . .

(Ἐσφαλμένως ἄλλοτε δημοσιευθέν).

Ἀπὸ σὲ σκεπάζουν ἔνα ἥλιο, τὰ μαυρὰ Γαλιὰ σου,
Μ' ἀπὸ μέ, τοὺς δύο σου ἥλλους, καὶ τὴ γαλατὴ ματζά σου.

Ἐν Πειραιεῖ

ΕΚ ΤΟΥ INTERMEZZO Τῆ Μ. Ε.

Στοῦ τραγουδιοῦ μου ἐπάνω τὰ φτερά
γλυκεῖα μελαγχροινὴ μου θὰ σὲ φέρω,
Ἐκεῖ σιμὰ στοῦ Γάγκου τὰ νερά
στὸν πῆδ ὠραῖο τόπο ὅπου ξέρω.

Ἐκεῖ ποῦ τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ
φωτίζει πεδιάδα ἀνθισμένη,

Τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ τὸ δροσερὸ
τὴν ἀδελφὴν του τὴ μικρούλα περιμένει.

Ἐκεῖ τὰ ἀστεράκια γιὰ φιλιὰ,
στὰ ῥόδα τῆς ἀχτινέας τῶν σκορποῦρε,
Κ' εἰς τῆς ρυκτὸς ἀκοῦς τὴν σιγαλιά,
τὰ ρισόλια ποῦ γλυκὰ κρυφομιλοῦντε.

Τὸ ἐλαφάκι ἀφυγκράζεται δειλὰ
ἢ τρέχει στὰ χορτάρια χωρὶς ἔννοια
Κ' ἀκούεται μακριὰ ὅπου κυλλᾷ
ὁ Γάγκος τὰ νερά του τ' ἀσημένια.

Ἐκεῖ ὅπου ἀπλώνουν κουρμαδιαὶς
ἴσκιον παχύ, κ' οἱ δύο θὰ ἔξαπλωθοῦμε,
Καὶ μ' ὄνειρα, μ' ἀγάπη, μ' εὐωδιαὶς
ζωὴ ἀγγελικὴ θὰ νὰ περνοῦμε.

Ἀθῆναι, 20 Ἰουνίου 1885.

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΠΟΜΦΟΥΓΤΕΣ ΗΣΑΝ ΚΑΙ ΔΙΕΡΡΑΓΗΣΑΝ.

Ἐπεισόδιον

(Ἐκ τοῦ πυρποληθέντος ποιήματός μου ἡ «Κυκεωνιάς»).

Ἦτον ἔμορφ' ἡ Ἑλένη, ἦτο ῥόδον τοῦ Μαῖου,
καὶ ὁμοίαζε καθ' ὅλα πνεύματος ἐπουρανίου.
Ἐμειδία εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπιπτεν ἐνὸ πόντον της,
δάκρυα τὸν ὀφθαλμόν της—δὲν ἐβάλωσαν ποτέ.

Ἐν τῆς ἔλειπε, καὶ τοῦτο, τὸ ἀπέκτετο' ἡ Ἑλένη,
στὰς πλεκτάνας τοῦ Τοξότου ἔπεσε περιπλεγμένη.
Ἐδρε νέον ὁμοίον της, μὲ τὰ κάλλη τοῦ Ναρκίσσου,
ψυχὴν εἶδρε Παραδείσου—καὶ καρδίαν τρυφεράν.

Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι, ὁ καθεὶς τοὺς συνεχάρει . . .
πλὴν τὸν Νάρκισσον κι' ὁ χάρος, φεῖ! δὲν ἤργησε νὰ πάρῃ.
Τότε' ἐρεῦθηκ' ἡ Ἑλένη τῶν δακρύων τὴν πικρίαν,
τὴν κατέστησαν ἀθλίαν—οἱ κλαυθμοὶ κι' ὁ στεναγμός.

Τῆς ὠχρίασαν τὰ χεῖλη, κ' ἐμαράνθ' ἡ εὐμορφιά της
καὶ πικρῶν δακρύων αὐλαξ' ἐγείνεν ἡ παρεΐα της.
Κ' ἔνα χρόνον καθεκάστην μελαρὰ ἐνδεδυμένη
ἐπροσηύχετο ἡ Ἑλένη—στοῦ Ναρκίσσου της τὴν γῆν.

Αἰφνης θερμὴν πρῶταν ὅπου ἐκεῖνος ἐκοιμήθη
εἰς τὰ ἄχαρὰ τοῦ χάρον, τὰ ξηρὰ καὶ κρύα στήθη,
Εἰς τὸν τάφον τοῦ πλησίον ἀνευρέθη τὸ κορμὶ της
κ' ἔτας γέρον ἐρημῆτης—τὴν ἐθρήνησεν ἐκεῖ.

Ποῦ λοιπόν, ἡ ὠραιότης; ποῦ τὰ πλούτη, ποῦ ἡ ῥώμη;
ποῦ τὸ σπινθηρίζον ὄμμα, καὶ ἡ βοστρυχώδης κόμη;
Διεββάρησαν, θεέ μου! ὡς πομφόλυγες κυμάτων,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πτωμάτων—Σὺ καὶ μόνος ἐπιζεῖς.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΖΗΣ